

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobkyně:

L. T.

bytem X

zastoupena JUDr. Václavem Vladařem, advokátem

sídlem Borská 588/13, 301 00 Plzeň

proti

žalovanému:

Státní pozemkový úřad

sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2023, č. j. SPU 149654/2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Státní pozemkový úřad, Krajský pozemkový úřad pro Plzeňský kraj, pobočka Klatovy (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) vydal dne 28. 2. 2023 rozhodnutí č. j. SPU 019248/2023 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž podle § 11 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, schválil návrh komplexních pozemkových úprav v k. ú. X, určený výrokem a přílohou prvoinstančního rozhodnutí. Žalobkyně byla účastníkem správního řízení, které vyústilo ve vydání prvoinstančního rozhodnutí.
2. Žalobkyně podala proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolání, v němž namítla, že prvoinstanční rozhodnutí nebylo doručeno poštou doporučeně do vlastních rukou jejího zmocněnce J. T. (dále jen „*pan T.*“).
3. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 4. 2023, č. j. SPU 149654/2023 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítl odvolání žalobkyně jako opožděné.
4. Žalobkyně podala u zdejšího soudu proti napadenému rozhodnutí včasnou a přípustnou žalobu podle § 65 a násl. s. ř. s.

II.

Žaloba

5. Žalobkyně se žalobou domáhala toho, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
6. Svou žalobu žalobkyně odůvodnila dvěma žalobními body.
7. V prvním žalobním bodě (viz body 1, 2, 3 a 5 odst. II žaloby) žalobkyně namítla, že schválením návrhu komplexních pozemkových úprav bylo ze strany orgánů veřejné moci zasaženo do jejího vlastnického práva v rozporu s čl. 11 odst. 1, 4 LZPS, neboť v důsledku realizace vedlejší polní cesty jako přístupové komunikace označené VC 11a-R dojde k faktickému rozdělení pozemku parc. č. Xa, odebrání části pozemku ze zemědělského půdního fondu a faktickému vyvlastnění části pozemku, aniž by na tom byl veřejný zájem. Dále žalobkyně namítla, že umístění přístupové komunikace je v rozporu s cíli pozemkových úprav podle § 2 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úradech, neboť znemožňuje žalobkyni záměr scelit pozemek parc. č. Xa s pozemkem parc. č. Xb za účelem lepšího ekonomického využití zemědělského využití pozemku parc. č. Xa pěstováním trvalého travního porostu na krmení a pastvu skotu a příjmem z dotace na obhospodařování pozemku. Žalobkyně dodala, že katastrální území S. n. Š. je jako součást soustavy Natura 2000 podle § 45c odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, chráněna před poškozováním a ničením. Za poškozování se přitom nepovažuje řádné hospodaření žalobkyně a její rodiny na dotčeném pozemku, prováděné v souladu s platnými právními předpisy.
8. V druhém žalobním bodě (viz body 1 a 4 odst. II žaloby) žalobkyně namítla, že prvoinstanční rozhodnutí nebylo v rozporu s § 20 odst. 2 věty první správního řádu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

doručeno do vlastních rukou, neboť bylo převzato omylem jinou osobou než adresátem. Skutečný adresát prvoinstančního rozhodnutí se k rozhodnutí podle žalobkyně dostal až po uplynutí zákonné lhůty k podání opravného prostředku a odvolání tak bylo podáno opožděně.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný po zopakování argumentace uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

10. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.
11. Zástupce žalobkyně se vyjádřil k provedení dokazování doručenkou prvoinstančního rozhodnutí a potvrzením o převzetí zásilky tak, že na nich uvedený podpis není podpisem pana T., jehož podpis je mu dobře znám. Zástupce žalobkyně vznesl důkazní návrh na znalecký posudek z oboru písmoznalectví za účelem ověření pravosti podpisu na doručence.

V.

Posouzení věci soudem

12. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkumná činnost soudu dále respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 in fine a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, z jakých skutkových či právních důvodů je napadené rozhodnutí správního orgánu nezákonné. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. - takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. První žalobní bod nebyl důvodný.
14. Podle § 92 odst. 1 věty první správního řádu musí odvolací orgán opožděné odvolání zamítnout.
15. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se odvolací správní orgán v rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost podle § 92 odst. 1 správního řádu věcně nezabývá podaným odvoláním a posuzuje pouze jeho včasnost. V případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného smí proto správní soud zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné odvolání a zda tedy byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího

přezkumu. Pokud krajský soud dospěje k závěru, že odvolání bylo po právu zamítnuto jako opožděné, žalobu zamítne, v opačném případě odvolací rozhodnutí zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení. Rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání pro opožděnost není tedy rozhodnutím, ve kterém by se správní orgán, věcně zabýval odvolacími námitkami *in meritum*, a proto ani správní soud se nesmí zabývat žalobními námitkami směřujícími do samotného prvoinstančního rozhodnutí. Rozhodnutí prvoinstančního orgánu v případě zamítnutí odvolání pro opožděnost tedy netvoří jednotu s rozhodnutím nadřízeného správního orgánu, a proto nemůže být předmětem soudního přezkumu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2021, č. j. 3 As 294/2019-42, bod 19, nebo ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 As 100/2017-46, bod 30, nebo ze dne 31. 7. 2018, č. j. 5 As 228/2017-32, bod 33).

16. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s § 92 odst. 1 správního řádu a bylo jím zamítnuto odvolání žalobkyně *jako opožděné*. Zdejší soud se proto nesmí zabývat prvoinstančním rozhodnutím, jímž se nezabýval ani žalovaný a které s napadeným rozhodnutím netvoří jeden celek.
17. Z rekapitulace prvního žalobního bodu v bodě 7 odůvodnění tohoto rozsudku je zřejmé, že jím žalobkyně brojila proti zákonnosti prvoinstančním rozhodnutím schváleného návrhu komplexních pozemkových úprav ve vztahu k pozemku parc. č. Xa v k. ú. X. Prvním žalobním bodem tedy žalobkyně mířila mimo závěr o opožděnosti svého odvolání a cílila výlučně na zákonnost (věcnou správnost) prvoinstančního rozhodnutí. Jelikož se soud nemůže prvoinstančním rozhodnutím zabývat, jak bylo výše vysvětleno, první žalobní bod nemohl být důvodem pro závěr o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
18. Ani druhý žalobní bod nebyl důvodný.
19. Podle § 19 odst. 2 správního řádu platí, že není-li možné písemnost doručit prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, lze ji doručit také prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Správní orgán zvolí takovou poštovní službu, aby z uzavřené poštovní smlouvy vyplývala povinnost dodat poštovní zásilku obsahující písemnost způsobem, který je v souladu s požadavky tohoto zákona na doručení písemnosti.
20. Podle § 19 odst. 7 věty první správního řádu platí, že je-li pro řízení třeba, aby bylo doručení doloženo, musí být zajištěn písemný doklad stvrzující, že písemnost byla doručena nebo že poštovní zásilka obsahující písemnost byla dodána, včetně dne, kdy se tak stalo.
21. Podle § 19 odst. 8 správního řádu platí, že doručovatelé jsou oprávněni zjišťovat totožnost adresáta a osob, které jsou za něj oprávněny písemnost převzít. Tyto osoby jsou povinny na výzvu doručovatele předložit průkaz totožnosti (§ 36 odst. 4). Prováděli doručovatel úkony podle tohoto zákona, má postavení úřední osoby a povinnosti nositele poštovního tajemství podle zvláštního zákona.
22. Podle § 83 odst. 1 věty první správního řádu činí odvolací lhůta 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.
23. Soud připomíná, že směl v souladu s výše citovanou ustálenou judikaturou kasačního soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost

zkoumat pouze v mezích žalobních bodů výlučně to, zda bylo nebo nebylo odvolání žalobkyně podáno v odvolací lhůtě.

24. Napadené rozhodnutí bylo opřeno o zjištění, že prvoinstanční rozhodnutí bylo doručeno žalobkyni dne 9. 3. 2023. Z toho žalovaný odvodil, že patnáctidenní odvolací lhůta uplynula marně dne 24. 3. 2023, tedy předtím, než žalobkyně předala k poštovní k přepravě své odvolání dne 29. 3. 2023 (viz str. 2 napadeného rozhodnutí).
25. Žalobkyně nezpochybňovala, že ji ve správním řízení v souladu s § 31 ve spojení s § 33 správního řádu zastupoval pan T.. V souladu s § 34 odst. 2 větou první správního řádu bylo tedy prvoinstanční rozhodnutí žalobkyni doručeno dnem, kdy bylo doručeno panu T.. Prvoinstanční rozhodnutí mělo být doručováno do vlastních rukou (srov. § 19 odst. 5 ve spojení s § 72 odst. 1 správního řádu), a proto k jeho řádnému doručení mohlo dojít pouze doručením jeho adresátovi, nebo osobě, kterou adresát k přijetí písemnosti zmocnil písemnou plnou mocí s úředně ověřeným podpisem (srov. § 20 odst. 2 správního řádu). Soud činí tedy dílčí závěr, že pro posouzení včasnosti doručení prvoinstančního rozhodnutí žalobkyni byl rozhodný den, kdy správní orgán prvního stupně doručil prvoinstanční rozhodnutí panu T. nebo osobě, kterou pan T. jako adresát prvoinstančního rozhodnutí k tomu zmocnil písemnou plnou mocí s úředně ověřeným podpisem.
26. Soud při jednání provedl k důkazu doručení prvoinstančního rozhodnutí i potvrzení o převzetí zásilky (doručenka je založena ve složce 21/1 správního spisu a potvrzení se nachází na čl. 53 soudního spisu). *Obě listiny* v naprosté shodě prokazují, že zásilka byla poštou doručována jako doporučená, s dodejkou do vlastních rukou, že adresátem zásilky byl pan T., P. čp. X, že zásilku doručil poštovní doručovatel R. Š. dne 9. 3. 2023 a že zásilku převzal pan T..
27. Patnáctidenní lhůta k podání odvolání dle § 83 odst. 1 ve spojení s § 72 odst. 1 správního řádu tedy uplynula dne 24. 3. 2023. Odvolání žalobkyně podané dne 29. 3. 2023 (datum podání učinili účastníci nesporným na jednání soudu, ale vyplývá i ze správního spisu) bylo tedy podáno opožděně po uplynutí odvolací lhůty. Žalovaný tedy v závěru o opožděnosti odvolání žalobkyně nepochybil.
28. V odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalobkyně tvrdila, že prvoinstanční rozhodnutí nebylo doručeno poštou doporučeně do vlastních rukou pana T.. V žalobě pak žalobkyně uvedla, že prvoinstanční rozhodnutí *bylo převzato omylem jinou osobou než adresátem* a že skutečný adresát se k rozhodnutí *dostal až po uplynutí zákonné lhůty k podání opravného prostředku*.
29. Žalobkyně tedy nespороvala, že k doručení prvoinstančního rozhodnutí došlo dne 9. 3. 2023 (viz odůvodnění napadeného rozhodnutí). Žalobkyně však tvrdila, že tohoto dne bylo prvoinstanční rozhodnutí převzato omylem jinou osobou než panem T. a že panu T. bylo prvoinstanční rozhodnutí fakticky předáno až po 24. 3. 2023 (poslední den odvolací lhůty). Taková námitka, byla-li by prokázána, byla způsobilá způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť napadené rozhodnutí vycházelo z toho, že dne 9. 3. 2023 pošta doručila prvoinstanční rozhodnutí panu T..
30. Vzhledem k tomu, že uvedená skutková tvrzení žalobkyně byla zcela nekonkrétní, vyzval soud žalobkyni přípisem ze dne 5. 9. 2023, č. j. 57 A 50/2023-37, nejen aby konkrétně tvrdila, ale aby i prokázala, příp. i označila důkazy k prokázání tvrzených

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

skutečností, (i) kdy, kde, kdo a od koho převzal omylem prvoinstanční rozhodnutí, (ii) v čem spočíval omyl osoby, která prvoinstanční rozhodnutí převzala a (iii) kdo jako *skutečný adresát*, kdy, kde a od koho tedy převzal prvoinstanční rozhodnutí, nebo se s jeho obsahem seznámil.

31. Na tuto výzvu reagovala žalobkyně podáním ze dne 13. 9. 2023, jímž požádala o prodloužení lhůty k reakci na výzvu soudu, protože uplatní reklamaci doručení u pošty, aniž svá skutková tvrzení doplnila. V podání ze dne 2. 10. 2023 žalobkyně doplnila svá skutková tvrzení takto: *Adresátem doporučené zásilky do vlastních rukou s prvoinstančním rozhodnutím ze dne 7. 3. 2023 byl pan T., P. čp. X. Dne 9. 3. 2023 však pan T. zásilku nepřevzal, neboť dne 9. 3. 2023 v době doručení zásilky nebyl na adrese P. čp. X. Zásilku od pošty dne 9. 3. 2023 převzala žalobkyně a převzetí zásilky potvrdila poště svým podpisem. Na adrese X čp. X nejčastěji poštu doručovala paní N. a další dvě ženy a jeden muž, jejichž jména žalobkyně nezná. Omyl žalobkyně při převzetí zásilky spočíval v tom, že se domnívala, že jako manželka adresáta do vlastních rukou může zásilku převzít, kdy v omylu byla utvrzena tím, že jí zásilka určená do vlastních rukou jiné osoby – jejího manžela, byla poštovní úřednicí předána. Žalobkyně zásilku manželovi, panu T., nepředala, ale založila ji s ostatními tiskovinami v obývacím pokoji mezi noviny a další korespondenci. Pan T. se s obsahem zásilky seznámil až v neděli 26. 3. 2023, kdy se ve starých novinách sháněl po inzerátu na zemědělskou techniku a našel tam doporučený dopis s prvoinstančním rozhodnutím.*

32. Soud konstatuje, že žalobkyně tvrdila následující verzi skutkové reality doručení prvoinstančního rozhodnutí:

a) doporučená zásilka do vlastních rukou byla adresována panu T., manželovi žalobkyně, na adresu X čp. X, kde oba bydlí

b) dne 9. 3. 2023 pan T. na této adrese v době doručení zásilky nebyl

c) zásilku převzala žalobkyně: dne 9. 3. 2023, na této adrese, od poštovní úřednice a proti podpisu – žalobkyně se domnívala, že je oprávněna převzít zásilku do vlastních rukou jiné osoby, protože adresátem byl její manžel

d) žalobkyně zásilku panu T. nepředala a ten se s jejím obsahem náhodou seznámil na uvedené adrese až dne 26. 3. 2023.

Žalobkyně přes výzvu soudu ze dne 5. 9. 2023, č. j. 57 A 50/2023-37, žádné ze svých tvrzení neprokázala, ani neoznačila důkazy k prokázání tvrzených skutečností.

33. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že správní řád ani jiný právní předpis neprohlašuje pro správní řízení poštovní doručenkou za veřejnou listinu. Pro doručenky, jakožto soukromé listiny, tak neplatí presumpce pravdivosti, tj. stačí věrohodné popření její správnosti účastníkem, aby nastoupila důkazní povinnost a důkazní břemeno správního orgánu, který tvrdil skutečnosti, jež měly být takovou listinou prokázány. Hodlá-li tedy účastník řízení zpochybnit doručení písemnosti tak, jak je dokumentováno ve správním spise doručenkou, musí sám nejprve unést břemeno tvrzení, tedy musí předložit taková skutková tvrzení, která jsou skutečně způsobila doručení a údaje na doručence zpochybnit tím, že vytvářejí věrohodnou verzi reality, podle níž údaje na doručence nemohou odpovídat skutečnosti (viz rozsudek ze dne 6. 6. 2023, č. j. 7 Azs 56/2023-43, bod 12 a tam uvedená judikatura, nebo rozsudek ze dne 24. 10. 2022, č. j. 7 Ads 316/2021-31, body 16 a 20). Za věrohodné zpochybnění údajů

doručenky nelze považovat tvrzení, že podpis na ní uvedený není podpisem zde uvedené osoby s důkazním návrhem znaleckého posudku z oboru písmoznalectví doprovázený tvrzením o zjevné rozpornosti v podpisech na jiných listinách ve správním spise, bez neoznačení konkrétní přebírající osoby, u níž by vzniklo podezření, že za účastníka poštu do vlastních rukou převzala, např. konkrétního rodinného příslušníka se shodným jménem i příjmením a se shodným bydlištěm. Pouhý odkaz na to, že podpis na doručence není totožný s jinými podpisy, sám o sobě nevylučuje, že účastník doručenkou podepsal, resp. písemnost převzal (viz rozsudek ze dne 14. 7. 2017, č. j. 5 As 242/2016-27, body 30, 31 a 35).

34. Soud se tedy zabýval tím, zda žalobkyně předeštlá věrohodnou skutkovou verzi reality, která by byla způsobilá zpochybnit údaje uvedené na doručence a potvrzení o převzetí zásilky, a tím jejich důkazní sílu oslabit. Pokud žalobkyně chtěla zpochybnit pravost podpisů pana T., bylo její povinností předložit taková skutková tvrzení, která vytvářela věrohodnou skutkovou verzi reality, že prvoinstanční rozhodnutí mu dne 9. 3. 2023 doručeno nebylo.
35. Ze skutkové verze žalobkyně vyplývalo, že to byla ona, kdo podepsal poštovní doručovatelce doručenkou. Žalobkyně tedy sporovala nejen to, že doručenkou podepsal pan T. (tvrdila, že ji podepsala ona sama), ale i to, že doručenka neodpovídá skutečnosti, pokud jde o doručující osobu: žalobkyně tvrdila doručovatelku, ačkoli z doručenky a potvrzení o převzetí zásilky se podává doručovatel.
36. Soud považuje skutkovou verzi žalobkyně za nevěrohodnou, protože je v rozporu se dvěma listinnými důkazy (doručenkou i potvrzením o převzetí zásilky), kdy pošta neměla žádný důvod padělat dvě listiny o doručení předmětné zásilky. Byla-li by verze žalobkyně pravdivá, znamenalo by to, že poštovní úřednice nepravdivě na oba doklady vyznačila, že zásilku předal doručovatel R. Š., neoprávněně by použila jeho jmenné razítko, které by si za tím účelem musela opatřit, nepravdivě by na obou dokladech vyznačila, že zásilku převzal pan T. a nechala by žalobkyni oba doklady podepsat. To vše, aniž by žalobkyně poskytla jakékoli vysvětlení, proč by takto poštovní doručovatelka postupovala, ani proč by sama žalobkyně postupovala tak, že by se jako příjemce zásilky podepsala na dva poštovní doklady, ač na nich bylo uvedeno, že zásilku přebírá pan T. osobně, tedy v podstatě falšovala podpis pana T.. Stejně tak žalobkyně nepředestřela *konkrétní* důvod, pro který by dne 9. 3. 2023 pan T. nemohl doručenkou a potvrzení o převzetí zásilky podepsat a zásilku převzít na adrese svého bydliště (kde konkrétně se pan T. v době doručení zdržoval, v důsledku čehož by bylo vyloučeno, že zásilku v místě bydliště převzal). Žalobkyně nepředestřela konkrétní a jednoznačná tvrzení, kde se dne 9. 3. 2023 pan T. zdržoval a z jakých konkrétních důvodů nemohl doručenkou a potvrzení o převzetí zásilky podepsat a zásilku převzít. Až teprve takto předeštlá skutková verze konkurující verzi, která plyne z doručenky a potvrzení o převzetí zásilky, by mohla objektivně vyvolat pochybnosti o řádném doručení. Soud proto uvěřil dvěma poštovním dokladům, které jsou vzájemně souladné, a verzi žalobkyně vyvracejí. Žalobkyně se tedy v této věci dovolávala skutkové verze reality, která svou věrohodností nebyla s to zpochybnit správnost a pravdivost údajů na doručence a v potvrzení o převzetí zásilky.
37. Soud shrnuje, že i kdyby podpis pana T. neodpovídal přesně jeho jiným podpisům (což tvrdil zástupce žalobce na jednání soudu, aniž to prokázal), nevyvolalo by to pochybnosti o správnosti údajů doručenky. Podepisující osoba může používat různé

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

podpisy v závislosti na účelu podpisu a fyzických podmínkách podepisování. Podepisující nemusí být ve svých podpisech konzistentní – nejčastěji ve formálních či slavnostních případech užívá plnou verzi a v ostatních zjednodušenou verzi parafy. Přitom právě pro podpis vyžádaný poštovním doručovatelem je typické, že je činěn spíše rychle a v nepohodlí za ztížených fyzických podmínek (bez řádné podložky, vestoje apod.). Lze dodat, že pokud žalobkyně tvrdila, že na dvou poštovních potvrzeních podpis pana T. zfalšovala, nic jí nebránilo, aby nechala zpracovat znalecký posudek z oblasti grafologie sama a ten soudu k důkazu předložila. Namísto toho se rozhodla toto břemeno přenést na krajský soud, aniž by jakkoliv přesvědčivě odůvodnila, proč by měl soud pochybovat o pravosti podpisu na dvou potvrzeních pošty.

38. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně ani přes výzvu soudu ze dne 5. 9. 2023, č. j. 57 A 50/2023-37, žádné ze svých tvrzení neprokázala, ani neoznačila důkazy k prokázání tvrzených skutečností. K tvrzení, že zásilku převzala žalobkyně, že ji převzala od poštovní doručovatelky (nikoli doručovatele), že v době doručení zásilky pan T. nebyl doma a že zásilku panu T. včas nepředala, žalobkyně neoznačila žádné důkazy, ač tak nepochybně učinit mohla (nabízela se výsledkům žalobkyně a pana T., případně svědků, resp. listin prokazujících přítomnost pana T. na jiném místě v době doručení zásilky).
39. Soud považuje za vhodné doplnit, že v řízení před správními soudy se na rozdíl od řízení občanskoprávního neaplikuje § 118a o. s. ř. Správní soud není povinen účastníku řízení před rozhodnutím ve věci poskytnout poučení, že jeho tvrzení dosud nebyla prokázána, a vyzývat jej k doplnění důkazních návrhů (viz např. recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2023, č. j. 7 Afs 392/2021-28, bod 30, a tam citovaná judikatura, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2023, č. j. 4 As 142/2023-55, bod 31, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2022, č. j. 10 Ads 303/2020-52, bod 15, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2020, č. j. 4 Ads 244/2018-131, bod 65, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2017, č. j. 7 As 215/2016-43, bod 16, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 7. 2019, sp. zn. III. ÚS 2258/19, bod 14).
40. Soud uzavírá, že žalobkyně účinně nezpochybnila okolnosti týkající se doručení prvoinstančního rozhodnutí tak, jak vyplynuly z doručky a potvrzení o převzetí zásilky.
41. Z uvedených důvodů soud neměl správnost doručky a potvrzení o převzetí zásilky za vyvrácenou ani zpochybněnou. Soud tak neshledal nezákonným závěr žalovaného, který považoval žalobkyní podané odvolání za opožděné, a napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně pro opožděnost zamítl, neboť lhůta pro jeho podání marně uplynula dne 24. 3. 2023.
42. Soud pro nadbytečnost neprovedl žalobkyní navržený důkaz písmoznaleckým posudkem za účelem zjištění pravosti podpisu na doručence, neboť jeho provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti žaloby. Žalobkyně neuvedla žádná konkrétní skutková tvrzení, proč je vyloučena správnost údajů na dvou poštovních potvrzeních, ani neoznačila žádné důkazy k vyloučení pravosti podpisů pana T. na poštovních potvrzeních. Jak ovšem soud výše uvedl, podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu je na účastníkovi, aby předložil takovou skutkovou verzi,

která věrohodně doručení zpochybní. Tak však žalobkyně nepostupovala, a proto soud nepovažoval za nutné provádět navržený důkaz.

43. Soud tedy neshledal žádný z žalobkyní uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

44. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, kterému však v řízení nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS), a navíc se žalovaný práva na náhradu nákladů řízení vzdal při jednání soudu. Proto soud náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 9. ledna 2024

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu